

**LBRIS**

We know  
books

MAURICE LEBLANC

Extraordinarele aventuri ale lui

**Arsène Lupin,**

hoțul gentilom

Traducere  
GABRIEL MĂLĂESCU

Editura MondoRo  
București

**Cuprins***Capitolul 1*

ARESTAREA LUI ARSÈNE LUPIN / 5

*Capitolul 2*

ARSÈNE LUPIN ÎN ÎNCHISOARE / 21

*Capitolul 3*

EVADAREA LUI ARSÈNE LUPIN / 45

*Capitolul 4*

CĂLĂTORUL MISTERIOS / 70

*Capitolul 5*

COLIERUL REGINEI / 88

*Capitolul 6*

ȘAPTELE DE CUPĂ / 108

*Capitolul 7*

SEIFUL DOAMNEI IMBERT / 148

*Capitolul 8*

PERLA NEAGRĂ / 162

*Capitolul 9*

SHERLOCK HOLMES SOSEȘTE PEA TÂRZIU / 179

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEBLANC, MAURICE

Extraordinarele aventuri ale lui Arsene Lupin hoțul  
gentilom / Maurice Leblanc ; trad.: Gabriel Mălăescu. —

București : MondoRo, 2011

ISBN 978-973-1973-68-5

I. Mălăescu, Gabriel (trad.)

821.133.1-32=135.1

Coperta: Daniel Tuțunel

Departament Difuzare

tel. 021-211.25.00

mail: comenzi@grammar.ro

www.grammar.ro

## Capitolul 1

### ARESTAREA LUI ARSÈNE LUPIN

Era sfârșitul ciudat al unei călătorii care începuse în cel mai fericit mod. Transatlanticul cu aburi „La Provence” era un vas rapid și confortabil, aflat sub comanda unuia din cei mai amabili oameni. Pasagerii formau o societate selectă și încântătoare. Farnecul noilor prieteni și distracțiile improvizate făceau timpul să treacă într-un mod agreabil. Savuram plăcuta senzație de a fi departe de lume, de a trăi, dacă se poate spune așa, pe o insulă necunoscută, și, ca urmare, eram obligați să fim amabili cu ceilalți.

Ați stat vreodată să vă gândiți câtă originalitate și spontaneitate emană din acești indivizi diferiți care în seara precedentă nici măcar nu se cunoșteau și care acum, timp de câteva zile, sunt condamnați să ducă o viață de apropiere extremă, sfidând împreună furia oceanului, atacul teribil al valurilor, violența furtunilor și monotonia delirantă a apelor calme? O astfel de viață devine un fel de existență tragică, cu tulburările și mărețiile ei, cu monotonia și diversitatea ei. Și, poate, de aceea ne imbarcăm în acea scurtă călătorie având sentimente de plăcere amestecată cu teamă.

Dar, în ultimii câțiva ani, s-a adăugat o nouă senzație în viața călătorului transatlantic. Mica insulă plutitoare este acum legată de lumea de care pe vremuri era izolată. Există o legătură între ele, chiar și în mijlocul pustiului de apă al Atlanticului. Acea legătură este telegraful fără fir, cu ajutorul căruia primim, în cea mai misterioasă manieră, știrile. Știm foarte bine că mesajul nu este transmis prin intermediul unui fir gol pe dinăuntru. Nu, misterul este chiar mai inexplicabil, mai romantic, și trebuie să recurgem la ajutorul aerului pentru a explica acest nou miracol. În timpul primei zile a călătoriei am simțit că eram urmăriți, însoțiți, chiar precedați de acea voce îndepărtată, care, din când în când, șoptea câte unuia dintre noi câteva cuvinte din lumea rămasă în urmă. Mie mi-au vorbit doi prieteni. Alți zece, douăzeci, au trimis cuvinte vesele sau triste de despărțire altor pasageri.

În ziua a doua, la o distanță de cinci sute de mii de țărml francez, în mijlocul unei furtuni violente, am primit prin telegraf următorul mesaj:

*„Arsène Lupin este pe vasul dumneavoastră, cabina clasa întâi, păr blond, rănit la antebrațul drept, călătorește singur sub numele de R...”*

În acel moment, un fulger înspăimântător a traversat cerul. Undele electrice s-au întrerupt. Restul mesajului nu a mai ajuns la noi. Din numele sub care se ascundea Arsène Lupin, noi nu cunoșteam decât inițiala.

Dacă știrea ar fi fost de altă natură, nu am nicio îndoială că secretul ar fi fost păstrat cu strășnicie atât de către operatorul telegrafului cât și de ofițerii vasului. Dar a fost unul din acele evenimente merite să scape și celei mai riguroase discreții. În aceeași zi, nimeni nu știe cum,

incidentul a devenit subiect de bârfă și fiecare pasager aflase că faimosul Arsène Lupin se ascundea printre noi.

Arsène Lupin printre noi! Hoțul neprins ale cărui fapte fuseseră povestite în toate ziarele în ultimele luni! Individul misterios cu care Ganimard, detectivul nostru cel mai priceput, fusese angajat într-un conflict nesfârșit în niște împrejurări interesante și deosebite. Arsène Lupin, bărbatul excentric care operează numai în castele și saloane și care, într-o noapte, a intrat în reședința Baronului Schormann, dar a ieșit cu mâna goală, lăsându-și totuși cartea de vizită pe care mângălise cuvintele: „Arsène Lupin, hoțul-domn, se va întoarce când mobila va fi originală.” Arsène Lupin, omul cu o mie de deghizări: pe rând șofer, detectiv, editor, doctor rus, toreador spaniol, negustor ambulănt, tânăr robust, sau bătrân slăbit.

Apoi gândiți-vă la această situație surprinzătoare: Arsène Lupin se afla în spațiul limitat al unui vas cu aburi transatlantic, chiar în acel colț foarte mic de lume, în acel salon, în acel fumoar, în acea sală de muzică! Arsène Lupin era, poate, domnul acesta... sau acela... vecinul meu de masă... cel cu care împărțeam cabina...

— Și starea aceasta va dura cinci zile! a exclamat domnișoara Nelly Underdown în dimineața următoare. Este de nesuportat! Sper că va fi arestat.

Apoi, adresându-mi-se, a adăugat:

— Dumneavoastră, domnule d'Andrey, sunteți prieten apropiat al căpitanului; sigur știți ceva!

Aș fi fost încântat dacă aș fi deținut vreo informație care să o intereseze pe domnișoara Nelly. Ea era una din acele ființe magnifice care atrăgea inevitabil atenția oriunde s-ar fi

aflat. Bogăția și frumusețea formează o combinație irezistibilă, iar Nelly le avea pe amândouă.

Educată la Paris sub supravegherea unei mame franțuzoaice, mergea acum să-și viziteze tatăl, milionarul Underdown din Chicago. Era însoțită de una din prietenele sale, Lady Jerland.

La început, hotărâsem să flirtez cu ea, dar, în creșterea rapidă a apropierii datorată călătoriei, am fost impresionat imediat de felul ei încântător și sentimentele mele au devenit prea adânci și prea demne de luat în seamă pentru un simplu flirt. Mai mult, ea a acceptat atențiile mele cu un oarecare interes. Râdea la remarcile mele glumețe și se arăta interesată de poveștile pe care le spuneam. Și totuși simțeam că am un rival în persoana unui tânăr cu gusturi moderate și rafinate, și am observat că uneori prefera umorul lui tăcut în fața frivolității mele pariziene. El făcea parte din cercul de admiratori care o înconjurau pe domnișoara Nelly atunci când ea mi-a dresat întrebarea de mai înainte. Eram cu toții așezați confortabil în șezlongurile de pe punte. Furtuna din seara precedentă limpezise cerul. Vremea era încântătoare acum.

— Nu știu nimic exact, mademoiselle, am răspuns, dar nu am putea noi înșine să cercetăm misterul așa cum face detectivul Ganimard, înamicul personal lui Arsène Lupin?

— Oho! avansați foarte repede, monsieur.

— Deloc, mademoiselle. În primul rând, dați-mi voie să întreb, găsiți problema ca fiind una complicată?

— Foarte complicată.

— Ați uitat că avem cheia soluționării problemei?

— Ce cheie?

— În primul rând, Lupin își spune Monsieur R...

— O informație mai degrabă vagă, a răspuns ea.

— În al doilea rând, el călătorește singur.

— Vă ajută lucrul acesta? a întreat ea.

— În al treilea rând, el este blond.

— Și?

— Atunci trebuie doar să cercetăm lista de pasageri și să o luăm prin eliminare.

Aveam lista aceea în buzunar. Am scos-o și m-am uitat peste ea. Apoi am remarcat:

— Văd că sunt doar treisprezece bărbați pe listă al căror nume începe cu R.

— Numai treisprezece?

— Da, la clasa întâi. Și din aceștia treisprezece, văd că nouă sunt însoțiți de femei, copii sau servitori. Astfel rămân doar patru care călătoresc singuri. Primul, Marchizul de Raverdan...

— Secretar al ambasadorului american, m-a întrerupt domnișoara Nelly. Îl cunosc.

— Maiorul Rawson, am continuat eu.

— Este unchiul meu, a spus cineva.

— Domnul Rivolta.

— Aici! a exclamat un italian al cărui chip era ascuns sub o barbă neagră deasă.

Domnișoara Nelly a izbucnit în râs și a exclamat:

— Acel domn cu greu poate fi numit blond.

— Foarte bine, atunci, am spus eu, suntem împinși către concluzia că vinovatul este ultimul din listă.

— Care este numele său?

— Domnul Rozaine. Îl cunoaște cineva?

Nu a răspuns nimeni. Dar domnișoara Nelly s-a întors către tânărul tăcut ale cărui atenții față de ea mă iritaseră și a spus:

— Ei bine, Monsieur Rozaine, de ce nu răspundeți?

Toți ochii erau așintiți asupra sa. Era blond. Trebuie să mărturisesc că eu însumi am fost surprins, iar liniștea profundă care a urmat întrebării ei arăta că și ceilalți priveau situația cu un soi de neliniște. Totuși, ideea era una absurdă, pentru că domnul în cauză a fișă aerul cel mai nevinovat.

— De ce nu răspund? a spus el. Pentru că, gândindu-mă la numele meu, la poziția mea de călător singuratic și la culoarea părului meu, ajunseseam deja la aceeași concluzie și acum cred că ar trebui să fiu arestat.

Afișa o ținută ciudată în timp ce rostea aceste cuvinte. Buzele lui subțiri erau mai strânse decât de obicei și chipul său era de o paloare cadaverică, în timp ce ochii îi erau injectați. Desigur, glumea, dar aparența și atitudinea sa ne-a impresionat în mod straniu.

— Dar nu sunteți rănit, a spus domnișoara Nelly pe un ton naiv.

— E adevărat, a răspuns el, îmi lipsește rana.

Apoi și-a ridicat mâneca, scoțându-și manșeta, și ne-a arătat brațul. Dar lucrul acesta nu m-a păcălit. Ne arătase brațul stâng și eram pe punctul de a-i spune acest lucru, când un alt incident ne-a atras atenția. Lady Jerland, prietena domnișoarei Nelly, venea în fugă înspre noi într-o stare de mare agitație, strigând:

— Nestematele mele, perlele mele! Cineva mi le-a furat pe toate!

Nu, nu dispăruseră toate, după cum am aflat în scurt timp. Hoțul luase doar o parte din ele, lucru foarte curios.

Din broșele cu diamante, pandantivele, brățările și colierele cu pietre prețioase, hoțul nu le luase pe cele mai mari, ci pe cele mai frumoase și mai valoroase nestemate. Monturile fuseseră lăsate pe masă. Le-am văzut acolo, golite de pietrele lor, ca niște flori ale căror frumoase petale colorate fuseseră smulse fără milă. Și acest jaf trebuie să fi fost comis în timp ce Lady Jerland servea ceaiul. La lumina zilei, într-o cușetă care dă într-un culoar foarte circulat. Mai mult, hoțul fusese nevoit să forțeze ușa cușetei, să caute cutia de bijuterii, care fusese ascunsă la fundul unei cutii de pălării, să o deschidă, să-și aleagă prada și să o scoată din monturi.

Desigur, toți pasagerii au ajuns imediat la aceeași concluzie. Era opera lui Arsène Lupin.

În ziua aceea, la cină, scaunele din stânga și din dreapta lui Rozaine au rămas goale, și, pe parcursul serii s-a zvonit că fusese pus de către căpitan sub arest, informație care a produs un sentiment de siguranță și ușurare. Respiram din nou. În seara aceea, ne-am reluat jocurile și dansurile. Domnișoara Nelly, mai ales, afișa un spirit de veselie lipsită de griji care m-a convins că dacă atențiile lui Rozaine i se păruseră agreabile la început, ea deja le uitase. Farmecul și buna sa dispoziție mi-au reafirmat victoria. La miezul nopții, sub o lună strălucitoare, mi-am declarat devotamentul cu o ardoare care nu a părut să îi displacă.

Dar a doua zi, spre uimirea tuturor, Rozaine era liber. Am aflat că probele împotriva lui nu erau suficiente. Arătase documente care erau perfect valabile, care arătau că era fiul unui negustor bogat din Bordeaux. Pe lângă acestea, brațele sale nu aveau nici cea mai mică urmă de rană.

„Documente? Certificate de naștere?” exclamau inamicii lui Rozaine, „desigur, Arsène Lupin vă va arăta câte doriți. Cât despre rană, nu a avut-o niciodată, sau a scăpat de ea.”

Apoi s-a dovedit că în timpul furtului Rozaine se plimba pe punte. Fapt la care inamicii săi au replicat că un om ca Arsène Lupin putea comite o infracțiune fără a fi acolo. Și totuși, dincolo de toate circumstanțele, rămânea un lucru pe care nici cei mai sceptici nu îl puteau lămuri: Cine, în afara lui Rozaine, călătorea singur, era blond și avea un nume care începea cu R? Spre cine indica telegrama, dacă nu spre Rozaine?

Iar când Rozaine, cu câteva minute înaintea micului-dejun, s-a apropiat hotărât de grupul nostru, domnișoara Nelly și Lady Jerland s-au ridicat și au plecat.

O oră mai târziu, o circulară scrisă de mână trecea pe la fiecare dintre marinari, ofițeri și pasagerii de la toate clasele. Aceasta anunța că Monsieur Louis Rozaine oferea o recompensă de zece mii de franci pentru descoperirea lui Arsène Lupin sau a altei persoane aflate în posesia bijuteriilor furate.

— Și dacă nimeni nu vrea să mă ajute îl voi demasca pe ticălos chiar eu, a declarat Rozaine.

Rozaine împotriva lui Arsène Lupin, sau mai degrabă, după opinia generală, Arsène Lupin împotriva lui însuși. Înfruntarea promitea să fie interesantă.

Nu s-a întâmplat nimic în următoarele două zile. Îl vedeam pe Rozaine mergând peste tot, zi și noapte, căutând, întrebând, cercetând. Căpitanul, de asemenea, a dat dovadă de mare zel. El a ordonat să se caute pe tot vasul, a răscolit fiecare cușetă presupunând că bijuteriile ar putea fi ascunse oriunde, nu numai în cabina hoțului.

— Cred că vor găsi cât de curând ceva, mi-a spus domnișoara Nelly. Poate fi el vrăjitor, dar nu poate face diamantele și perlele să devină invizibile.

— Cu siguranță nu, am răspuns eu, dar ar trebui să cerceteze căptușeala pălăriilor și a vestelor și tot ceea ce avem la noi.

Apoi, arătându-i aparatul meu Kodak, un model 9x12 cu care îi făcusem mai multe fotografii, am adăugat:

— Într-un aparat nu mai mare de atât, cineva ar putea ascunde toate nestematele lui Lady Jerland. Ar putea pretinde că face poze și nimeni nu ar bănui nimic.

— Dar am auzind spunându-se că fiecare hoț lasă niște urme.

— În general este adevărat, am răspuns eu, dar există o excepție: Arsène Lupin.

— De ce?

— Pentru că el nu își concentrează atenția doar la furt, ci la toate circumstanțele legate de acesta care ar putea servi drept indiciu asupra identității sale.

— Acum câteva zile erați mai încrezător.

— Da, dar de atunci l-am văzut la treabă.

— Și ce credeți despre asta acum? a întreat ea.

— Ei bine, după părerea mea, ne pierdem vremea.

Și, într-adevăr, investigația nu a dus la niciun rezultat. Dar, între timp, ceasul căpitanului a fost furat. El era furios. Și-a sporit eforturile și l-a observat pe Rozaine mai atent ca până atunci. Dar, a doua zi, ceasul a fost găsit în cutia cu gulere a ofițerului secund.

Incidentul a cauzat multă vâlvă și a arătat fața jucăușă a lui Arsène Lupin, care deși era hoț, era și poznaș. El amesteca afacerile cu plăcerea. Ne-a amintit de autorul care

era să moară de răs din cauza propriei piese. Desigur, el era un artist în ceea ce făcea, și de câte ori îl vedeam pe Rozaine, trist și tăcut, și mă gândeam la rolul dublu pe care îl interpreta, îl priveam cu o oarecare admirație.

În seara următoare, ofițerul de serviciu de pe punte a auzit gemete venind dinspre cel mai întunecat colț al vasului. S-a apropiat și a găsit un bărbat întins în acel loc, cu capul înfășurat într-o eșarfă cenușie și cu mâinile legate cu o sfoară groasă. Acela era Rozaine. Fusese atacat, trântit jos și jefuit. Pe o carte de vizită, prinsă cu acul de haina sa, erau scris următoarele: „Arsène Lupin acceptă cu plăcere cei zece mii de franci oferiți de Monsieur Rozaine.” De fapt, portofelul furat conținea douăzeci de mii de franci.

Desigur, unii l-au acuzat pe sărmanul om că și-a înscenat acest atac. Dar, pe lângă faptul că nu se putea lega singur în acel mod, s-a stabilit că scrisul de pe carte era complet diferit de cel al lui Rozaine și că, din contră, semăna cu scrisul lui Arsène Lupin așa cum apărea într-un ziar mai vechi care se afla pe vas.

Astfel se părea că Rozaine nu era Arsène Lupin, ci era Rozaine, fiul unui negustor din Bordeaux. Iar prezența lui Arsène Lupin se făcuse simțită din nou, și asta într-o manieră foarte înfricoșătoare.

Atât de mare era groaza printre pasageri încât niciunul nu voia să rămână singur într-o cușetă sau să se plimbe neînsoțit prin părțile mai puțin frecventate al vasului. Ca măsură de siguranță stăteau adunați cu toții într-un loc. Și totuși cele mai apropiate prietenii erau umbrite de un sentiment reciproc de neîncredere. Arsène Lupin era acum oricine și toată lumea. Imaginațiile noastre îi atribuiau puteri miraculoase și nelimitate. Îl credeam capabil de a-și însuși

cele mai neașteptate deghizări. De a fi, pe rând, respectabilul maior Rawson sau nobilul marchiz de Raverdan, sau chiar – fiindcă nu ne mai opream la litera acuzatoare R – sau chiar o persoană pe care o cunoșteam toți și avea soție, copii și servitori.

Primele telegrame din America nu ne-au adus noutăți sau, cel puțin, căpitanul nu ne-a comunicat nimic. Tăcerea nu era deloc liniștitoare.

Ultima noastră zi la bordul vasului cu aburi părea să nu se mai termine. Trăiam cu teama continuă a unui dezastru iminent. De data aceasta nu va mai fi un simplu jaf sau un atac fără vătămare a victimei. Va fi o crimă, un omor. Nimeni nu își imagina că Arsène Lupin se va opri la cele două acte neînsemnate. Stăpân absolut al vasului, cu autorități neajutorate, putea face tot ce voia. Bunurile și viețile noastre erau la mila lui.

Totuși orele acestea au fost încântătoare pentru mine, pentru că îmi asigurau încrederea domnișoarei Nelly. Foarte mișcată de aceste evenimente înfricoșătoare și având o fire foarte sperioasă, ea a căutat imediat la mine protecția și siguranța pe care îmi făcea plăcere să i le ofer. În sinea mea îi mulțumeam lui Arsène Lupin. Nu fusese el cel care ne apropiase pe mine și pe domnișoara Nelly? Datorită lui, aveam vise despre dragoste și fericire – vise care, simțeam, nu îi displăceau domnișoarei Nelly. Ochii ei zâmbitori îmi dădeau voie să le am. Blândețea vocii ei îmi dădea speranțe.

Când ne-am apropiat de țărmul american, căutarea febrilă a hoțului părea să fi fost abandonată și așteptam cu nerăbdare momentul în care enigma va fi lămurită. Cine era Arsène Lupin? Sub ce nume, sub ce deghizare se ascundea faimosul Arsène Lupin? Și, în sfârșit, momentul acela a sosit.